

Arrest

nr. 305 673 van 25 april 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN BELLINGEN
Gemeentehuisstraat 3
1653 DWORP

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat K. VAN BELLINGEN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 13 mei 2022.

1.2. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), hoorde verzoeker op 29 maart 2023. Hij werd bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en zijn advocaat was aanwezig.

1.3. Op 27 juni 2023 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Afghaans staatsburger van Pashtoun origine afkomstig uit Dar Galai in het district Kama in de provincie Nangarhar. U ging twee jaar naar de madrassa en stond mee in voor de verzorging van jullie koeien. Uw broer N. G. was militair commando en werkte samen met de NATO. Jarenlang werd hij opgebeld door de taliban en aangemaand zijn werk stop te zetten. Uw broer ging hier niet op in en bleef zijn werkzaamheden verderzetten.

Na de machtsovername door de taliban kwam uw broer naar huis. Drie dagen na de machtsovername viel de taliban bij jullie thuis binnen. Ze namen uw broer N. G. mee en ook uw vader toen die probeerde tussen te komen. U en uw broer M. I. M. (CG [...]; O.V. [...]) waren op dat moment niet thuis. Jullie waren de koeien aan het verzorgen. Toen jullie thuiskwamen, vertelde uw moeder wat er gebeurd was. Ze vreesde dat de taliban ook u en uw broer M. I. zouden meenemen. Daarom werd besloten dat jullie het land dienden te verlaten.

Kort erna reisden jullie samen vanuit Afghanistan via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Hongarije tot Servië. Daar raakten jullie elkaar kwijt toen jullie werden opgepakt. Uw broer slaagde er eerder in tot België verder te reizen. Hij kwam hier aan op 29 december 2021 en zijn verzoek werd hier geregistreerd op 30 december 2021. U reisde uiteindelijk verder via Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland, Frankrijk en kwam in België aan op 12 mei 2022. Uw verzoek werd hier geregistreerd op 13 mei 2022. Na jullie vertrek uit Afghanistan kwam de taliban nog meermaals bij uw moeder naar jullie vragen. Ze verhuisde naar jullie oom in Zakheil en ook daar kwamen de taliban nog meermaals naar jullie vragen.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u kopieën van volgende stukken voor: uw taskara (d.d. 11/1/10), de taskara van uw broer die militair was, de legerbadge van uw broer, zijn militair boekje, zijn medische kaart van het leger, certificaten van zijn werk en foto's van hem in het leger en een foto van u met hem. U legt tevens de originele taskara voor van uw broer die hier met u in België verblijft.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U verklaart bij aankomst in België weliswaar minderjarig te zijn geweest, maar hieromtrent kan worden verwezen naar de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op datum van 10 juni 2022 in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd, overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004. Die beslissing toont aan dat u ouder dan achttien jaar bent, waarbij 21.5 , met een standaarddeviatie van een tweetal jaar, een goede schatting is. Aldus blijkt dat u ouder bent dan u zich voordoet aan de Belgische autoriteiten. U trachtte aldus de Belgische autoriteiten te misleiden (CGVS p.3). Uw algehele geloofwaardigheid heeft hiermee reeds een eerste knauw gekregen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Met betrekking tot uw verklaringen omtrent de aanleiding van uw vertrek uit Afghanistan dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat dit vertrek zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U haalt aan dat een van uw broers, N. G., als militair commando werkte en samen met uw vader door de taliban werd ontvoerd en dat ook u door deze groepering gevisieerd wordt omwille van de vroegere werkzaamheden van uw broer. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover.

U stelt dat uw broer bij de machtsovername door de taliban, in augustus 2021, naar huis kwam en daar al snel samen met uw vader door de taliban werd opgepakt, terwijl u en uw broer M. I. M. (CG [...]; O.V. [...]) bij de koeien waren. Uit vrees dat jullie zelf ook gevisieerd zouden worden door de taliban, zouden jullie toen samen zijn vertrokken.

Het was jullie eerste reis uit Afghanistan en jullie reisden samen tot Servië (CGVS p.4-5, 7, 15, 22-23, CGVS [...] p.6, 12). Uit de Eurodac hit van uw broer blijkt echter dat jullie reeds voor de machtsovername uit Afghanistan zijn vertrokken, hetgeen jullie hele relaas compleet onderuit haalt. Uw broers vingerafdrukken werden immers genomen in Bulgarije op 17 juni 2021, terwijl de machtsovername door de taliban pas plaatsvond in augustus 2021. Wanneer uw broer hiermee wordt geconfronteerd, slaagt hij er niet in hiervoor een uitleg te geven. Hij houdt het simpelweg op “dat weet ik niet” (CGVS [...] p.17).

Daarnaast blijft u tevens zeer vaag over verschillende aspecten van uw relaas. Uw broer zou als commando samengewerkt hebben met de NATO. Over het werk van de persoon die uw broer zou zijn, zijn uw verklaringen echter allerm minst overtuigend. Zo slaagt u er niet in namen van zijn collega's of zijn overste te geven. De naam van z'n commandant, waarvan u zelfs zegt het gsm-nummer te hebben, kent u niet. Dat u, die zegt de broer te zijn van iemand die vele jaren lang commando zou zijn geweest, geen enkele naam van een collega of overste weet aan te brengen, mag erg verbazen. Evenmin weet u wat zijn hoogste rang of insigne was: u zegt dat het op de documenten moet staan, maar dat u zelf niet kan lezen en het dus niet weet. Gevraagd wat uw broer dan zoal zei over zijn werk, houdt u het op: “Hij ging naar zijn werk, kwam terug, soms kwam hij 's avonds en 's ochtends gaat hij weer, soms blijft hij twee nachten bij ons, hij vertelde heel weinig, maar we waren ook klein”. Dit is uiteraard bijzonder vaag en nietszeggend (CGVS p. 5-7-8-13). Ook uw broer weet los van het feit dat hij “commando” was en samen zou hebben gewerkt met de Navo en de Amerikanen vrijwel niets over het werk van de persoon waarvan u zegt dat het uw broer is. Gevraagd naar z'n rang stelt uw broer dit niet te weten en verwijst hij naar de documenten die jullie hebben voorgelegd. Namen van collega's of oversten zijn hem al evenzeer onbekend. Gevraagd wat hij dan zoal vertelde over z'n werk antwoordt uw broer dat hij wel eens vertelde dat “(we) zijn bij deze provincie gegaan, om te vechten”. Gevraagd of hij dan nog iets meer zei over die gevechten, houdt uw broer het evenwel op: “Nee, ik weet het niet, want we waren klein, hij wilde dat niet vertellen” (CGVS [...] p.7-8).

[Eveneens is het opmerkelijk dat jullie vrijwel geen enkele toelichting kunnen geven bij de documenten en foto's die jullie voorleggen ter ondersteuning van het profiel van jullie beweerde broer. Gevraagd wie er zoal op de foto's staan die jullie hebben neergelegd, of waar of wanneer deze zijn genomen, moet uw broer steevast antwoorden dat hij er geen enkel idee van heeft. Ook gevraagd wat er zoal op de documenten staat, stelt hij “(ik) weet niet wat er op allemaal op staat, voor zover ik weet zijn dit documenten van zijn dienst” (CGVS [...], p.10). Ook u weet over de stukken die jullie voorleggen slechts zeer weinig te zeggen. Bij het tonen van de legerbadge van deze persoon zegt u dat dit “misschien” betrekking heeft op een “verhoging van zijn rang”, bij een ander stuk weet u te zeggen dat hij “misschien (...) iets goed gedaan” heeft. Dit alles is bijzonder vaag. Hoewel u verder zegt dat jullie broer veel foto's van zijn werk nam en ze meebracht naar huis (waaruit kan afgeleid worden dat ze toch enige waarde zouden hebben en er thuis wel eens over gesproken zou worden) weet u van de voorgelegde foto's geenszins te zeggen wie de andere personen zijn, noch weet u waar ze werden genomen en evenmin kan u concreter antwoorden dan “van de periode van zijn werk” wanneer u gevraagd wordt van wanneer ze dateren (CGVS p.12). Dit alles roept ernstige twijfels op bij jullie bewering dat jullie werkelijk de broers zijn van een persoon die als commando actief was in het Afghaanse leger en hulp bood aan de buitenlandse troepen.

Hoewel u aanhaalt dat uw broer net als vele andere militairen erge problemen zou hebben gekend, kunt u vreemd genoeg geen concrete voorbeelden geven van andere militairen die problemen ondervonden en blijkt dat u zelfs niet geïnformeerd heeft of er collega's van uw broer geviseerd werden (CGVS p.5, 7-8, 13, 16-18). Het zou nochtans kunnen aangenomen worden dat dit u toch wel zou interesseren. U stelt verder dat uw broer gedurende zijn hele loopbaan (waarvan u zegt dat ze 10 tot 12 jaar duurde –CGVS p.16- en uw broer aanhaalt dat ze misschien wel 16 jaar duurde – CGVS [...] p.7) telefonisch werd bedreigd. Het is in dat opzicht opmerkelijk te noemen dat u noch uw broer specifieke namen kan geven van talibanleden die uw broer in deze periode zouden hebben bedreigd (CGVS p.15-16; CGVS [...] p.13). Ook over het moment dat uw broer zou zijn opgepakt, zijn uw verklaringen bijzonder vaag en algemeen. Desgevraagd weet u zelfs niet met hoeveel ze waren toen ze uw broer en vader meenamen. U probeert dit te vergoelijken doordat u er toen zelf niet bij was. Maar u hebt ook achteraf niet naar meer details gevraagd bij uw moeder (CGVS p.16, 18-19). Hetzelfde geldt voor uw broer (CGVS [...] p.13-14). Ook dit mag zeer erg verbazen. U hebt bovendien geen nieuws meer over uw broer en vader sinds ze werden meegenomen door de taliban en hebt ook niet geprobeerd hiernaar te informeren (CGVS p.5, 21). Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

Verder is het veelzeggend dat u, hoewel u stelt dat u als (beweerd) familielid van een militair een risico op vervolging loopt, geen concrete voorbeelden kan geven van andere personen die door de taliban geviseerd werden puur omdat ze familieleden waren van iemand die als militair gewerkt had (CGVS p.21). Dat de taliban jullie mogelijk zou willen rekruteren om voor hen een zelfmoordaanslag of dergelijke uit te voeren, is

overigens slechts een blote bewering die u op generlei wijze hard kunt maken en waarvoor u geen enkele aanwijzing heeft (CGVS p.21).

Wat er ook van zij, zelfs indien geloof zou kunnen worden gehecht aan het profiel en de problemen van uw broer, quod non, dient te worden gesteld dat jullie verklaringen wat betreft jullie eigen problemen al evenmin overtuigen. Jullie zouden zelf nooit met leden van de taliban in aanraking zijn gekomen. Toen ze uw broer en vader zouden hebben meegenomen, werd niets gezegd over u of uw broer. Uw vader zou enkel zijn meegenomen omdat hij tussenkwam toen ze uw broer, die militair was, probeerden mee te nemen (CGVS p.19, CGVS [...] p.14). Jullie hebben geen overtuigende aanwijzingen als zouden jullie actueel gevisieerd worden door de taliban. U weet niet wat er nog is gebeurd na uw vertrek. U beweert weliswaar dat de taliban na jullie vertrek nog naar u en uw broer kwam vragen. Hierover blijft u wederom betrekkelijk vaag. U weet niet wanneer uw moeder precies verhuisde omdat de taliban haar bleven vragen naar jullie. U haalt aan dat de taliban ook bij uw oom nog naar u kwam vragen. U weet dan weer niet hoe vaak dit gebeurde of wanneer de laatste keer was. Daarenboven hebt u ook hiernaar niet geïnformeerd (CGVS p.6-7, 9, 20-21). Het feit dat u zich geen enkele moeite heeft getroost nog te informeren omtrent uw situatie, doet eens te meer afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees.

Ten gevolge van bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat u uw asielrelaas niet aannemelijk hebt gemaakt en dat er dus geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen over deze gebeurtenissen. Deze kunnen dan ook niet het voorwerp uitmaken van een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er

zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easos/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf), de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden

en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen.

UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging

vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/sites/default/files/>

[publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015

bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of

gepercipieerde verwestersing, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot zeventienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u in Afghanistan naast het hoeden van de koeien ook twee jaar naar de madrasa te zijn geweest en nog steeds contact te onderhouden met uw familie (CGVS p.10). In Afghanistan zou men problemen kunnen hebben met uw huidige kledingstijl of haarstijl, zo zegt u. Wanneer u wordt gevraagd of u zich terug zou kunnen aanpassen aan de daar heersende normen geeft u aan het niet te weten (CGVS p.15, 21-22). U ging in Afghanistan naar de moskee en identificeert zichzelf momenteel nog steeds als soenniet en verklaart hier ook nog steeds naar de moskee te gaan en nam tevens deel aan de ramadan (CGVS p.2, 4). Bovendien gaat u hier in België ook nog steeds met andere Afghanen om (CGVS p.10, 14). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De overige door jou neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw broer krijgt tevens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringen van bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM), van de algemene rechtsbeginselen en beginsel van behoorlijk bestuur, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Met betrekking tot de vluchtelingenstatus stelt verzoeker vooreerst dat de commissaris-generaal het asielrelaas van verzoeker niet grondig heeft geanalyseerd bij de beoordeling ervan en een subjectieve interpretatie van de feiten geeft of wat betreft de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd. Verzoeker citeert uit UNHCR, *Beyond Proof. Credibility Assessment in EU Asylum System*, p. 25) en stelt dat niet kan ontkend worden dat de informatie die verzoeker heeft bijgebracht tijdens het gehoor op het CGVS wel consequent was, niet tegenstrijdig is en wel degelijk voldoende details bevatte over zijn problemen, zoals hierna wordt uiteengezet.

Met betrekking tot het verschil tussen verzoekers verklaarde leeftijd en de leeftijd zoals vastgesteld op basis van de leeftijdstest en de stelling van het CGVS dat hij de Belgische autoriteiten hierover trachtte te misleiden en zijn algemene geloofwaardigheid hierdoor wordt aangetast, wijst verzoeker erop dat de testen of medische onderzoeken zelf een aanzienlijke marge hanteren bij de bepaling van de leeftijd. Zijn verklaring over zijn leeftijd kan geen doorslaggevend element zijn om zijn verklaringen als ongeloofwaardig te bestempelen en

bovendien is de registratie van leeftijd in Afghanistan geen evident gegeven nu er geen geboorteakten worden opgemaakt. Het is dus voor verzoeker enkel mogelijk geweest zich te baseren op de informatie van derden wat zijn leeftijd betreft wat hem moeilijk kwalijk kan genomen worden en men kan hieruit niet zomaar de ongefundeerde gevolgtrekking maken dat zijn relaas is aangetast door een algemene ongeloofwaardigheid.

Verzoeker benadrukt vervolgens dat hij zich beroept op de problemen van de familie en dus ook hemzelf met de taliban doordat zijn broer N.G. als militair commando werkte en samen met zijn vader door de taliban werd ontvoerd omwille van zijn vroegere werkzaamheden. Verzoeker stelt dat het CGVS hem ten onrechte verwijt onvoldoende te weten over het werk van deze broer in het bijzonder wat betreft zijn collega's of overste, wat de hoogste rang was van zijn broer enz..

Hij betoogt dat het CGVS volledig voorbijgaat aan het gegeven dat verzoeker zelf niet kan lezen en er uiteraard een serieus leeftijdsverschil is met de broer en dat verzoeker weinig op de hoogte werd gebracht over de professionele activiteiten van zijn broer wat zeker niet bevreemdend mag gevonden worden,

Het is dan ook evenmin vreemd dat hij weinig informatie kon geven bij de voorgelegde foto's en documenten van zijn broer terwijl deze documenten op zich niet worden betwist door het CGVS. Verder is het juist aannemelijk dat zijn broer hem weinig informatie wenste te geven over zijn activiteiten temeer hij reeds voor de machtsvername dreigementen ontving van de taliban.

Wat betreft het verwijt dat hij weinig informatie kon geven over de taliban die zijn broer bedreigden en ook zijn vader meenamen, betoogt verzoeker dat het CGVS volledig voorbijgaat aan het gegeven dat hij niet aanwezig was toen zijn vader en broer door de taliban werden meegenomen. Wat de verklaringen van zijn broer betreft stelt verzoeker dat hij niet kan afgerekend worden op basis van diens verklaringen die misschien verkeerd waren. Verder is het volgens verzoeker ook niet bevreemdend dat hij geen andere namen kon geven van andere personen die door de taliban gevisieerd werden omdat zulke personen niet te koop lopen met dergelijke problemen in Afghanistan.

Verzoeker stelt dat het duidelijk is dat hij en zijn broer worden gevisieerd door de taliban nu zij niet alleen zijn broer maar ook hun vader meenamen en zeker nu hij weer ouder is, is de vrees reëel dat de taliban verzoeker komen opzoeken. Dit wordt volgens verzoeker ook gesteund door het gegeven dat de taliban inmiddels nog verder op zoek zijn gegaan naar verzoeker (ook bij zijn oom) en hem niet konden aantreffen. Zijn moeder verhuisde trouwens om die reden.

Verzoeker besluit dit onderdeel door te stellen dat de beslissing niet daadkrachtig is gemotiveerd en moet vernietigd worden.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming stelt verzoeker dat zijn profiel bij terugkeer helemaal niet werd onderzocht en verwijst hij naar een arrest van de Raad van 31 maart 2022. Hij betoogt dat uit de eigen informatie van de Belgische autoriteiten blijkt dat deze in schril contrast staat met de EASO "*Country Guidance*" en citeert uit een artikel op de website diplomatie.belgium.be. Hij vraagt om een toekomstgerichte beoordeling van zijn vrees voor vervolging en verwijst naar UNHCR "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 en EASO COI Query, "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*" van 2 september 2020 waarin wordt gesteld dat terugkerende Afghanen die worden gezien als verwesterd moeten beschouwd worden als een risicogroep met een verhoogd risico om slachtoffer te worden van daden van vervolging en dat personen die in het buitenland asiel aanvragen in Afghanistan worden gezien als Christenen of atheïsten, zelfs indien dit niet het geval is. Verzoeker verwijst ook naar het Nansen rapport 2021/11 dat een waslijst aan incidenten opsomt en melding maakt van twee Afghanen die terugkeerden vanuit Duitsland die werden mishandeld omdat ze ervan verdacht werden te werken voor de 'ongelovigen'. Hij betoogt verder dat Afghaanse verzoekers die zich identificeren met westerse waarden het doelwit zijn van ernstige daden van vervolging bij terugkeer naar Afghanistan omdat zij worden gezien als onislamitisch, proregeringsgezind of als spionnen en verwijst naar UK Home Office: "*Country Policy and Information Note, Afghanistan: Afghans perceived as Westernised*" van juni 2021. Hij stelt het rechtssysteem van de taliban niet de nodige garanties kan bieden aan afgewezen asielzoekers en zijn vrees voor vervolging door de taliban is gegrond, gelet op het gebrek aan informatie over hoe zij afgewezen asielzoekers zullen behandelen bij een terugkeer. Hij verwijst vervolgens naar de UK Home Office, "*Country Policy and Information Note Afghanistan*" van februari 2022 en stelt dat hoewel de taliban publiekelijk hebben bekendgemaakt amnestie te verlenen aan iedereen die tegen hen was, uit de praktijk het tegenovergestelde gebeurt. Hij verwijst vervolgens naar de UNHCR "*position on returns to Afghanistan*" van augustus 2021, en de UNHCR "*Manual on Voluntary Repatriation of 1996*" en stelt dat de bestreden beslissing *in concreto* moet aantonen dat de situatie in het land van herkomst van verzoeker voldoet aan deze standaard.

Verzoeker betoogt vervolgens dat de beslissing wat betreft artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ernstig is te noemen aangezien het CGVS niet voldoet aan zijn onderzoeksbevoegdheid. De commissaris-generaal dient actief mee te werken om elementen die het verzoek kunnen staven te verzamelen en moet nauwkeurige en actuele informatie over het land van herkomst verzamelen. De beslissing stelt dat er een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden moet worden aangetoond waaruit blijkt dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer. Verzoeker wijst erop dat hij sinds mei 2022 verblijft in wat volgens de taliban een niet-moslim land is en bij terugkeer zal worden gepercipieerd

als verwesterd. Bij het beoordelen van de tweede situatie geïdentificeerd in het arrest *Elgafaji* moet rekening worden gehouden met de leeftijd van verzoeker als persoonlijke omstandigheid, meent verzoeker en de bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel door hiermee geen rekening te houden.

Voorts argumenteert verzoeker dat hij een reëel risico loopt op foltering of mensonterende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat de bestreden beslissing voornamelijk de socio-economische situatie beschrijft, maar niet ingaat op de preciaire humanitaire situatie dankzij het handelen van de taliban en de strikte en verregaande toepassing van de sharia. Verzoeker citeert vervolgens uit Human Rights Watch, *"Taliban 'Vice' Handbook Abusive"* van 29 oktober 2021 en verwijst naar het Nansen rapport 2021/11 en Amnesty International die grove mensenrechtenschendingen rapporteren door het huidige talibanbewind. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing de humanitaire situatie en de mensenrechtenschendingen volledig uit het oog verliest. Hij verwijst vervolgens naar berichtgeving van Al Jazeera waaruit blijkt dat Afghanistan momenteel het tweede hoogste niveau van voedselonzeekerheid in noodsituaties ter wereld heeft en naar een van Human Rights Watch van 17 maart 2022 dat eveneens een uiterst preciaire situatie vaststelt.

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig tewerk is gegaan bij de beoordeling van zijn beschermingsverzoek en dat hem op meerdere gronden een beschermingsstatuut moet worden toegekend en citeert uit een Nansenrapport.

Verzoeker stelt tenslotte dat de houding van het CGVS verder ook volledig in strijd is met de zeer recente resolutie van het Europees Parlement van 7 april 2022, die hij integraal citeert.

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en de aanstelling pro deo door BJB Brussel toe aan het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota's

3.1. De commissaris-generaal legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota van 8 maart 2024 neer waarin volgende (nieuwe) elementen ter kennis worden gebracht:

(1) EUAA COI Query *"Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf; (2) EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"* van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>; (3) EUAA *"Afghanistan Security Situation"* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (4) EASO, *"Afghanistan Country Focus"* van januari 2022, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (5) EUAA, *"Afghanistan Country Focus"* van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf; (6) EUAA *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (7) EASO *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (8) EUAA *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf; (9) UNAMA, *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"* van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>; (10) COI Focus *"Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf.

3.2. Verzoeker legt een aanvullende nota neer van 10 maart 2024 waaraan volgende stukken in bijlage worden gevoegd:

- foto's;
- M.M.I. – erkenning vluchtelingenstatuut RVV;
- M.S. – Arbeidsovereenkomst ;
- Kopie bankkaart M.S.;
- Nota voor de RVV zitting 14 maart 2024 M.S.;
- M.S. Loonbrief januari 2024;

- M.S. Gelegenheidsformulier tuinbouwsector;
- ID kaarten familie geheel.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:
 “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming onder meer een kopie van zijn taskara voor (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6). Verzoekers identiteit en Afghaanse nationaliteit wordt als dusdanig niet betwist door de commissaris-generaal. Evenmin wordt betwist dat hij afkomstig is uit Dar Galai in het district Kama in de provincie Nangarhar.

5.3. Het beschermingsverzoek is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de taliban omdat zijn broer N.G. voor de machtsovername een militair commando was die samenwerkte met de NATO. Volgens zijn verklaringen werden N.G. en zijn vader drie dagen na de machtsovername thuis meegenomen door de taliban terwijl verzoeker en zijn broer bij de koeien waren. Omdat zijn moeder vreesde dat verzoeker en zijn broer M.I. ook zouden worden meegenomen door de taliban werd besloten dat zij het land dienden te verlaten.

In de bestreden beslissing wordt de algemene geloofwaardigheid van verzoeker in twijfel getrokken op basis van het gegeven dat verzoekers bij aankomst verklaarde minderjarig te zijn terwijl de leeftijdstest uitwees dat hij ouder is dan 18 jaar, *“waarbij 21,5 met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is”*. Verzoeker gaf bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming op 13 mei 2022 en in de verklaring DVZ op 9 augustus 2022 dezelfde geboortedatum op basis waarvan hij 17 jaar oud zou zijn. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken geconfronteerd met het feit dat hij volgens de botscan meerderjarig is, verklaarde verzoeker *“Ja ik heb mij gebaseerd op mijn taskara. Deze ligt nog in Afghanistan”* (Verklaring DVZ, vraag 4). Tijdens het persoonlijk onderhoud legt verzoeker een kopie neer van zijn taskara die door de tolk werd vertaald en waaruit blijkt dat de taskara werd uitgegeven op 11 januari 2010 en dat S., zoon van A.K., zes jaar oud wordt verklaard in hetzelfde jaar (notities PO, p. 12). In de bestreden beslissing worden de gegevens op de door verzoeker neergelegde taskara als dusdanig niet in twijfel getrokken. Het verschil tussen de door verzoeker opgegeven leeftijd en het resultaat van de leeftijdstest is niet van die aard dat hieruit een bewuste misleiding kan worden afgeleid of dat niet zou kunnen worden aangenomen dat verzoeker bij de indiening van zijn beschermingsverzoek dacht dat hij 17 jaar oud was, zoals hij verklaarde. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat vele Afghanen hun exacte geboortedatum en leeftijd niet kennen en dat vaak een schatting wordt gemaakt van de leeftijd van een persoon bij de uitreiking van een taskara (zie Landinfo, *“Afghanistan: Tazkera, passports and other ID documents”*, p. 9 geciteerd in CGVS, COI Focus, *“Afghanistan Corruptie en documentenfraude”*, 14 januari 2021 (update). Dat deze vaststellingen als dusdanig verzoekers algemene geloofwaardigheid aantasten, kan niet worden bijgetreden.

De Raad stelt evenwel vast dat uit niets kan blijken dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid onder artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State om een beroep aan te tekenen tegen de beslissing van de Dienst Voogdij en wijst er op dat de beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij bijgevolg vast.

Deze leeftijdsbepaling van de Dienst Voogdij is een administratieve rechtshandeling. Aan dergelijke rechtshandelingen kleefde het ‘privilege du préalable’. Dit principe houdt in dat dergelijke rechtshandelingen

overeenstemmen met de wet zolang zij niet vernietigd of ingetrokken werden. *In casu* werd de beslissing van de Dienst Voogdij niet vernietigd of ingetrokken, noch werd er tegen deze beslissing beroep aangetekend bij de Raad van State.

Bovendien heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rechtsmacht om de wettigheid van deze beslissing na te gaan en deze beslissing eventueel te vernietigen. Er kan dus worden geconcludeerd dat de leeftijdsbepaling van de verzoekende partij door de Dienst Voogdij in overeenstemming is met de wet en definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

Daarbij moet rekening worden gehouden met artikel 7, § 3 van titel XIII, hoofdstuk 6 *“Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen”* van de programmawet van 24 december 2002 dat bepaalt dat *“ingeval van twijfel over de uitslag van het medisch onderzoek, wordt met de jongste leeftijd rekening gehouden”*. Bijgevolg dient ervan uitgegaan te worden dat ervan uitgegaan wordt dat verzoeker bij aankomst in België ongeveer negentien jaar oud was.

5.4. Verzoeker legt bij de indiening van zijn beschermingsverzoek verschillende documenten neer, waaronder de taskara van zijn broer N.G. en zijn legerbadge, diens militair boekje en medische kaart van het leger, certificaten van zijn werk en foto's van hem in het leger alsook een foto van verzoeker met zijn broer N.G. (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1, 2, 3, 4, 5 en 8).

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat één van zijn broers N.G. als militair commando werkte en samen met zijn vader door de taliban werd ontvoerd en dat ook hij door deze groepering geïsoleerd wordt omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn broer.

In zoverre in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de Eurodac hit van verzoekers broer waaruit zou blijken dat diens vingerafdrukken werden genomen in Bulgarije op 17 juni 2021, terwijl verzoeker en zijn broer verklaarden dat zij zijn vertrokken naar aanleiding van het feit dat hun broer en vader werden opgepakt door de taliban om te stellen dat dit hun hele relaas compleet onderuit haalt, kan de Raad slechts vaststellen dat de informatie uit Eurodac zich niet in het administratief dossier bevindt, maar dat evenmin enig verweer wordt gevoerd tegen dit motief. Hoe dan ook stelt de Raad vast dat, indien verzoeker en zijn broer enkele maanden voor de machtsovername zouden vertrokken zijn, dit inderdaad de geloofwaardigheid ondermijnt van verzoekers verklaring dat zijn broer N. samen met zijn vader werd opgepakt enkele dagen na de machtsovername en dat verzoeker en zijn broer daarna zijn vertrokken, maar niet noodzakelijk verzoekers verklaringen over het profiel van zijn broer N. die moeten worden samengelezen met de door hem voorgelegde documenten in het licht van de beschikbare landeninformatie. Uit de loutere vaststelling dat verzoeker en zijn broer zijn vertrokken voor de machtsovername en dat daarom geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaring over de directe aanleiding voor zijn vertrek uit Afghanistan kan immers niet zonder meer de conclusie worden getrokken dat geen geloof kan worden gehecht aan het beweerde profiel van verzoekers broer als militair voor de machtsovername. Dit is van belang omdat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat familieleden van personen die voor de machtsovername voor het Afghaanse leger werkten in sommige gevallen door de taliban ook na de machtsovername kunnen geïsoleerd worden en dat deze personen in de EUAA *“Country Guidance Afghanistan”* worden omschreven als een risicoprofiel.

Verzoeker verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken analfabeet te zijn (Verklaring DVZ, vraag 11). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker niet naar school te zijn geweest in Afghanistan in tegenstelling tot zijn jongere broer die ook in België is, maar enkel naar de Madrassa is gegaan (notities PO, p. 10). Er wordt in de bestreden beslissing niet betwist dat verzoeker niet geleterd is. Dit kan deels verklaren waarom hij de inhoud van de door hem neergelegde documenten met betrekking tot het profiel van zijn broer als militair niet kan toelichten. Dat hij van de foto's die hij voorlegt niet kan zeggen wie de andere personen zijn die er op voorkomen naast zijn broer, is naar het oordeel van de Raad niet zo vreemd. Zelfs indien zijn broer deze foto's thuis heeft meegebracht en kan worden aangenomen dat hij ze daar heeft getoond, kan hieruit niet zonder meer worden afgeleid dat verzoeker zelf op de hoogte zou moeten zijn wie deze personen zijn en evenmin waar ze zijn genomen. Verzoeker was immers zelf geen betrokken partij en zelfs indien verzoekers broer de namen van deze personen ooit zou hebben genoemd in verzoekers bijzijn kan niet zondermeer worden verwacht dat verzoeker, die nergens beweert zelf enige persoonlijke band te hebben met deze personen, zich deze namen nog zou herinneren. Waar in de bestreden beslissing verder nog wordt verwezen naar het gebrek aan kennis van zijn minderjarige broer in België over deze foto's en documenten, kan dit niet worden weerhouden als een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekers eigen verklaringen hierover. Zoals terecht aangestipt in het verzoekschrift kunnen mogelijks foutieve verklaringen van zijn minderjarige broer bezwaarlijk aan verzoeker worden verweten. Hetzelfde geldt voor het gebrek aan kennis van zijn minderjarige broer over het werk van hun oudere broer als commando.

Verzoekers verklaringen over het werk van zijn broer zijn beperkt. Hij noemt wel een aantal steden in Afghanistan waar zijn broer gestationeerd was en licht toe dat hij als hij in dienst was soms na zes maanden, negen maanden of drie maanden naar huis kwam en hij 16 of 17 jaar oud was toen hij als militair bij de overheid ging werken om een beter leven te kunnen hebben en zijn land te dienen (notities PO, p. 9). Verzoeker kon inderdaad geen namen noemen van collega's van zijn broer of diens overste, zo blijkt uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud en weet zijn hoogste rang en insigne niet, maar dit zegt

in casu weinig over de geloofwaardigheid van het door verzoeker voorgehouden profiel van zijn broer als voormalig militair. Verzoeker benadrukte meermaals dat hij nog klein was toen zijn broer militair werd en dat hij weinig over zijn werk vertelde toen hij thuis kwam. Uit de bestreden beslissing kan niet blijken waarom in de Afghaanse context voor de machtsovername redelijkerwijze kan verondersteld worden dat jonge broers van militairen hiervan op de hoogte zouden zijn of dat hen dergelijke informatie werd toevertrouwd. Evenmin kan dit blijken uit de beschikbare landeninformatie, waaruit eerder lijkt te kunnen afgeleid worden dat militairen in elk geval niet te koop liepen met hun professionele activiteiten uit vrees voor represailles door gewapende groeperingen zoals de taliban.

In de bestreden beslissing wordt verder geen inhoudelijke beoordeling gemaakt van de door verzoeker neergelegde documenten die betrekking hebben op de militaire activiteiten van zijn broer. Evenmin wordt de authenticiteit van deze documenten in de bestreden beslissing in twijfel getrokken maar wordt anderzijds wel de hypothese overwogen dat wel geloof kan worden gehecht aan het profiel en de problemen van zijn broer om te besluiten dat verzoeker en zijn broer geen overtuigende aanwijzingen hebben dat zij actueel gevisieerd worden door de taliban aangezien hij niet weet wat er nog is gebeurd na zijn vertrek en het feit dat hij zich geen enkele moeite heeft getroost om nog te informeren over zijn situatie afbreuk doet aan de ernst en geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees.

De Raad stelt vast dat verzoekers verklaringen over de naam van zijn vader en broer bij de DVZ en het CGVS (Verklaringen DVZ, 13 A en notities PO, p. 5, 7) overeenstemmen met de naam van de vader en van de naam van de houder vermeld op de door verzoeker neergelegde militaire badge en de kopie van de elektronische identiteitskaart neergelegd door verzoeker (administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 2). Verzoeker legt ook een foto neer van hemzelf met zijn broer (administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 8) waaruit een fysieke gelijkenis blijkt met de foto's op de taskara van verzoekers broer N. en de militaire documenten. Zo verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn broer en vader kort na de machtsovername werden opgepakt door de taliban, kan *in casu*, gelet op het geheel van verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten met betrekking tot de militaire activiteiten van zijn broer, beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie aangenomen worden dat verzoekers broer N. in het verleden een militair was.

In de EUAA "*Afghanistan Country Guidance*" van January 2023 worden medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid omschreven als een risicoprofiel. Voor de machtsovername werden vooral personen die actief waren in departementen die het voortouw namen in de strijd tegen opstandige gewapenden groeperingen, zoals het Ministerie van Defensie, het Ministerie van Binnenlandse Zaken en het Ministerie van Justitie gevisieerd door de taliban, maar ook personen die actief waren in andere departementen van het overheidsapparaat werden gevisieerd, zij het in mindere mate. Na de machtsovername werd weliswaar een algemene amnestie afgekondigd door de taliban ten aanzien van iedereen die tegen hen gevochten had en riepen zij voormalige medewerkers van de overheid op hun taak weer op te nemen, maar werden toch gevallen gerapporteerd waarin door de taliban wraak werd genomen tegen personen met dergelijke profielen (EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", January 2023, p. 56-57). Ook familieleden van personen met dergelijk profiel werden gevisieerd. Een aantal bronnen omschrijven de houding en praktijken ten aanzien van voormalige medewerkers van de Afghaanse overheid als inconsistent, ad hoc en tegenstrijdig (EUAA, "*Afghanistan – Country Focus*", December 2023, p. 56). Vergeldingsacties vonden niet op dezelfde schaal plaats als onder het talibanregime in 2001 maar er wordt wel actief gezocht naar medewerkers van de voormalige regering. Er is sprake van intimidatie, detentie, marteling en moord op deze categorie personen en hoewel leden van het voormalige leger en veiligheidsdiensten meer gevisieerd worden, kunnen oud-medewerkers volgens een bron er nooit zeker van zijn dat zij niet op een bepaald ogenblik het slachtoffer zouden kunnen worden van een actie van de taliban en zich nooit veilig voelen (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 70). De behandeling en eventuele vervolging van deze groep hangt af van de positie die ze hadden waarbij medewerkers in de gezondheidszorg en het onderwijs minder gericht gevisieerd zouden worden, maar dit betekent niet dat personen die in minder gevaarlijke sectoren werkten geen vervolging riskeren. Er is een grote mate van willekeur en er is ook sprake van het vereffenen van oude rekeningen of persoonlijke vetes. Daarbij moet ook rekening gehouden worden met het feit dat lokale commandanten moeilijk te controleren zijn door de leiders in Kabul en de mate, frequentie en heftigheid van de vervolging verschilt per provincie en naargelang de lokale dynamiek (*idem*, p. 71-72).

Families van voormalige medewerkers van de overheid riskeren ook gevisieerd te worden door de taliban, die soms overgaan tot hun arrestatie om voormalige medewerkers op te sporen. Ook zijn gevallen gerapporteerd waarbij familieleden gedood zijn (EUAA, "*Afghanistan – Country Focus*", December 2023, p. 62).

In de EUAA "*Country Guidance*" wordt gesteld dat familieleden van personen die voor de veiligheidsdiensten van de voormalige Afghaanse overheid, waaronder het leger, werkten en familieleden van personen die banden hadden met buitenlandse troepen een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben en dat de beschikbare landeninformatie aangeeft dat vervolging in dergelijke gevallen hoogstwaarschijnlijk plaatsvindt omwille van een toegeschreven politieke overtuiging.

Zo verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij actueel louter omwille van het profiel van zijn broer door de taliban zou worden geviséerd, sluit dit niet uit dat, gelet op hetgeen hierboven is uiteengezet over de risico's voor familieleden van voormalige medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en in het bijzonder personen die voor de veiligheidsdiensten of departementen werkten die rechtstreeks betrokken waren in de strijd tegen gewapende groeperingen zoals de taliban, verzoekers familieband met een voormalig militair in geval van terugkeer naar Afghanistan er bijkomend kan toe bijdragen dat hij de aandacht trekt van de (lokale) taliban.

Verzoekers profiel als familielid van een voormalig militair dient samen met de andere door hem in het kader van zijn betoog inzake gepercipieerde verwestering aangereikte risicofactoren beoordeeld worden.

5.5. Verzoeker beroept zich in het verzoekschrift ook op een vrees voor vervolging in geval van terugkeer door de taliban omdat hij omwille van zijn verblijf in België als een ongelovige zal beschouwd worden.

5.5.1. Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip 'politieke overtuiging' houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3 § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip 'politieke overtuiging' ruim moet worden uitgelegd en, geïnterpreteerd in het licht van artikel 11 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging zo wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ, C-280/21, *Migracijos departamentas*, 12 januari 2023, punten 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder dit begrip vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ, C-151/22, S, *A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR)*, 21 september 2023, punten 36-37 en 46, 49).

Het begrip 'godsdienst' omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, 5 september 2012, punt 63 en HvJ C-56/17, *Bahtiyar Fathi/Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, 4 oktober 2018, pt. 78). Het begrip godsdienst, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het *forum internum* – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ, C-426/16, *Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a.*, 29 mei 2018, punt 44, en HvJ, C-25/17, *Tietosuojavaltuutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta*, 10 juli 2018, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag *“dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt*

voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald” (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 80).

Inzake de vervolgingsgrond ‘behoren tot een specifieke sociale groep’ oordeelde het Hof dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov*, punt 89). Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot deze vervolgingsgrond in artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, S, *A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, punt 34).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45).

Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, *X tegen International Protection Appeals Tribunal*, Minister for Justice and Equality, Ireland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

5.5.2. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur

komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, August 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 41 ev.).

Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hijab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 45-48 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*.

Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot *'qisas'*-straffen, 37 tot steniging en 103 tot *'hudud'*-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt.

Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan

gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afgaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afgaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afgaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afgaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven)

verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "Country Guidance" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA "Country guidance: Afghanistan", January 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

In casu verklaart verzoeker samen met zijn minderjarige broer Afghanistan te hebben verlaten, maar na zijn broer in België te zijn aangekomen. Verzoeker was volgens de leeftijdstest ongeveer negentien jaar oud toen hij in België aankwam. Uit de door hem bij aanvullende nota neergelegde documenten blijkt dat hij kort na zijn aankomst in België begon te werken in de tuinbouwsector en recent bij Post NL.

Verzoeker verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud en ter terechtzitting Nederlands te begrijpen en licht toe dat hij met zijn minderjarige broer van bij aankomst in België tot op heden in hetzelfde opvangcentrum verblijft en dat zijn tante en haar kinderen al zeven of acht jaar in België verblijven. Hij legt ter staving van dit laatste bij aanvullende nota kopieën neer van de Belgische verblijfsvergunningen van zijn tante en haar kinderen. Verzoeker verklaarde ook tijdens het persoonlijk onderhoud dat zijn maternale tante acht jaar in België woont met haar echtgenoot en zoon en dochter en dat hij en zijn minderjarige broer soms naar zijn tante gaan (notities PO, p. 10). Uit het arrest van de Raad van 13 februari 2024 blijkt dat ook verzoekers minderjarige broer verwijst naar een tante die met haar kinderen in België woont en die hij regelmatig bezoekt.

Zo hieruit niet kan blijken dat verzoeker daadwerkelijk verwesterd zou zijn of omwille van de aard van zijn activiteiten als dusdanig riskeert als verwesterd te worden beschouwd, blijkt wel dat verzoeker op jonge leeftijd uit Afghanistan is vertrokken en zich van bij aankomst actief heeft ingeschakeld in de Belgische samenleving. Verzoekers blootstelling tijdens zijn tienerjaren, een periode waarin jongeren vatbaar zijn voor externe invloeden, aan een samenleving die is gebaseerd op opvattingen, waarden en normen die de uitdrukking vormen van grondrechten die zijn verankerd in het EVRM en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, zoals gelijke behandeling van mannen en vrouwen, het recht op vrije meningsuiting en godsdienstvrijheid, die haaks staan op het gedachtegoed van de taliban, kan redelijkerwijze geacht worden een impact te hebben op zijn ontwikkeling als jongvolwassene en de wijze waarop hij zich gedraagt. Er kan daarbij niet worden uitgesloten, dat hij in geval van terugkeer wordt beschouwd als iemand die de huidige religieuze, sociale en morele normen in het buitenland heeft overschreden of aangetast is door de hier heersende cultuur en opvattingen. In dit verband kan niet voorbijgegaan worden aan een aantal andere objectieve risicobepalende factoren die in het specifieke geval van verzoeker kunnen worden vastgesteld die aan dergelijke perceptie bijdragen.

Zo werd hierboven reeds vastgesteld dat verzoeker zijn verwantschap met een militair die actief was onder de voormalige Afghaanse regering aannemelijk heeft gemaakt en dat hij in die hoedanigheid tot een risicogroep behoort. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat dit zijn zichtbaarheid in geval van terugkeer in zijn lokale gemeenschap in Dar Galai verhoogt en hij hierdoor de aandacht zal trekken van de lokale gemeenschap en lokale talibanleiders.

Verder werd verzoekers minderjarige broer, waarmee hij uit Afghanistan op jonge leeftijd is vertrokken, erkend als vluchteling in België. De nood aan internationale bescherming kan niet worden vastgesteld of een internationale beschermingsstatus worden toegekend louter op grond dat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. Evenwel volgt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat rekening moet worden gehouden met de bedreigingen waaraan een gezinslid van een verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of deze verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade (HvJ, 4 oktober 2018, *N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov*, nr. C-652/16, punten 50-51). Het Hof verwijst in dit verband meer specifiek naar overweging 36 van de Kwalificatierichtlijn volgens de welke "Gezinsleden zijn louter door hun verwantschap met de vluchteling normaal gezien op zodanige wijze kwetsbaar voor daden van vervolging dat zulks een grond voor de toekenning van de status van vluchteling zou kunnen vormen". *In casu* werd voor verzoekers minderjarige broer door de Raad aangenomen dat hij omwille van zijn activiteiten en traject in België zal worden beschouwd als een persoon die verwesterd is of de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden en om die reden vervolging riskeert op grond van een toegeschreven politieke overtuiging. Er kan niet worden uitgesloten dat verzoeker, in geval van terugkeer als meerderjarige broer mede verantwoordelijk wordt gehouden voor het naar de vigerende Afghaanse religieuze, morele en sociale normen problematische traject van zijn minderjarige broer door lokale talibanleiders of de lokale

gemeenschap. *In casu* kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de situatie van verzoekers minderjarige broer bijkomend bijdraagt aan de perceptie van verzoeker zelf als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden.

Het is verder niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Dar Galai in het district Kama van de provincie Nangarhar. In deze provincie heeft ISKP, een transnationale Salafi-Jihadistische organisatie die hevig gekant is tegen alles wat westers is, een sterke aanwezigheid (EUAA, *Afghanistan. Targeting of individuals*, August 2022, p. 190-192). Ook is Nangarhar, samen met de andere Noordoostelijke provincie Kunar en Kabul, de provincie waar zowel ACLED als UCDP het hoogste aantal aanvallen door ISKP heeft gedocumenteerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, December 2023, p. 33, *Algemeen Ambtsbericht*, juni 2023, p. 36). Verder zijn er ook aanvallen van Pakistan tegen TTP doelwitten in de grensregio en confrontaties tussen de taliban en de lokale bevolking in Nangarhar naar aanleiding van het verbod op papaverteelt, gerapporteerd. Ook zijn niet geïdentificeerde gewapende groeperingen actief in Nangarhar.

De sterke aanwezigheid van ISKP in Nangarhar, en de aanwezigheid van andere niet-geïdentificeerde gewapende groeperingen kan *in casu* voor verzoeker als familielid van een voormalig militair een risico-verhogende factor worden beschouwd. Door zijn profiel als familielid van een voormalig militair riskeert verzoeker in de negatieve aandacht van ISKP te komen en is de kans reëel dat hij omwille van zijn traject in België en als oudere broer van een in België erkende minderjarige vluchteling ook door aanhangers van ISKP als onislamitisch zal gezien worden.

De Raad benadrukt dat de taliban goed op de hoogte zijn van wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in dorpen, steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betrokken lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtou-gebieden. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).

Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker moet rekening worden gehouden met de voormelde huidige context van de zeer strenge sociaal-religieuze (en veranderlijke) richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd na de machtsvername en die toezien op de regulering van het dagelijkse leven en waarmee verzoeker niet vertrouwd is. Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat, gelet op zijn jonge leeftijd en individuele omstandigheden, verzoeker zijn traject tijdens zijn verblijf in België en dat van zijn minderjarige broer, niet steeds zal kunnen verhullen wanneer hij bij terugkeer naar zijn dorp in de provincie Nangarhar, de regels, wetten en gebruiken, zoals vormgegeven door de taliban, moet naleven. Dit kan de zichtbaarheid van verzoeker bij terugkeer verder verhogen bij doorreis of bij aankomst in zijn dorp en regio van herkomst.

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie. De Raad is van oordeel dat gelet op het geheel van bovenstaande elementen en factoren eigen aan verzoeker, hij aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van de lokale gemeenschap en leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan en er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker mede-verantwoordelijk wordt gehouden voor de normoverschrijding van zijn minderjarige broer en daarbij zelf wordt gepercipieerd als een persoon die verwesterd is of de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden.

Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegedichte verwestering of religieuze, morele of sociale normoverschrijding. Echter, de door beide partijen bijgebrachte en besproken objectieve landeninformatie wijst op *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen. Uit deze informatie blijkt verder dat personen die als verwesterd beschouwd worden het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en dat, zoals reeds aangehaald, de perceptie leeft dat personen die terugkeren waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen.

In acht genomen het geheel van bovenstaande elementen en de persoonlijke omstandigheden eigen aan verzoeker cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie door beide partijen bijgebracht, is de Raad van oordeel dat voor verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen op basis van een toegeschreven politieke overtuiging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *"enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land"* (HvJ, C-151/22, S, *A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen* (UNHCR), punt 36). Gelet op het voorgaande en gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie is de vraag

of verzoeker zich nog zou kunnen aanpassen aan de Afghaanse levenswijze niet relevant, nu hierboven is vastgesteld dat hem een politieke overtuiging zal worden toegeschreven die haaks staat op het gedachtegoed van de taliban en dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij omwille van deze toegeschreven politieke overtuiging aan daden van vervolging wordt onderworpen ingeval van terugkeer.

De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA "*Country Guidance*" (p. 147) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgt ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming, indien verzoeker zou worden beschouwd als verwesterd of hiervan beschuldigd zou worden. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA "*Country Guidance*" concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 148-149).

Tot slot blijkt uit het rechtsplegingsdossier niet dat op verzoeker een van de uitsluitingsclausules van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende april tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET